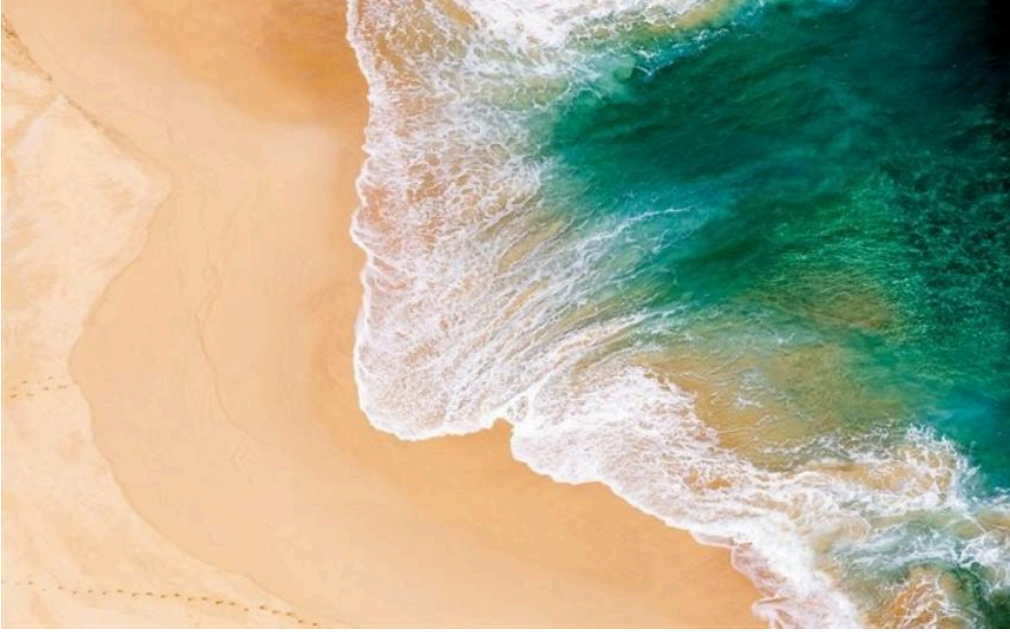


# Denizin Fısıltıları 2

— kul mehmet · 21 Nisan 2025



## Denizin Fısıltıları-2-

Sahil boyunca uzanan yaşlı çınarlar, yılların yükünü dallarında taşıyor gibi. Bir zamanlar gölgesinde çocukların kahkahaları yükselmiş, sevgililer ellerini kenetlemişti. Ama bugün, rüzgâr yalnızca geçmişin izlerini savuruyordu. Balıkçı, sandalının kenarına yaslanmış, ağlarını düğümlerken mırıldandığı eski bir türküyle zamanın içinden geçiyordu. Gözleri denizle bütünleşmişti; kim bilir kaç dalganın gelip gittiğini, kaç hikâyeyi sessizce dinlediğini... Şule, ayaklarının altında ezilen ince kumların serinliğini hissetti. Zaman burada başka türlü akıyordu; her şey gelip geçerken, deniz aynı kalıyordu. Sahilin kıyısında, suyun dokunduğu yerlerde, geçmişin izleri hâlâ duruyor muydu?

"Deniz ne saklıyor?" diye fısıldadı.

Balıkçı başını kaldırdı, yüzüne yavaş bir tebessüm yayıldı.

"Bazı şeyleri zaman siler," dedi. "Bazı şeyleri ise sadece biz unutmaya çalışırız."

Şule'nin kalbinde hafif bir sızı belirdi. Çünkü o da unutmaya çalışmıştı. Ama deniz, unutmaya izin vermeyen bir aynaydı.

Rüzgâr daha sert esti. Ağaçların dalları birbirine dokunarak hışırtılar çıkardı, sahilin serinliği gecenin ağır sessizliğini getirdi. Deniz, bütün sırlarını içinde saklıyordu. Ama o gece, belki bir tanesini, Şule'ye anlatacaktı. Rüzgâr, sahile dokunan bir el gibi hafifçe esiyor, kumları usulca öteliyor, çınar ağaçlarının dallarında sessiz bir hışırtı bırakıyordu. Deniz, maviliğini gecenin koyu tonlarına teslim etmişti; kıyıya vuran dalgalar, uzaklardan gelen bir fısıltı gibi kayalıkları okşuyor, sonra çekilip kayboluyordu.

Şule, taşın üzerinde oturmuş, elindeki çayın buharının geceye karışmasını izliyordu. Çaydan yükselen sıcaklık, rüzgârın serinliğine direnmeye çalışıyor, ama sonunda yok olup gidiyordu. Tıpkı geçmişte

kaybolan anılar gibi. Kasabanın sahili, uzun yıllardır değişmemişti. ınarların kökleri toprağa sıkıca tutunmuş, sahil boyunca uzanan patika, yılların ayak izlerini saklamıştı. Ama zaman burada nasıl akıyordu? İnsanlar geçip gidiyor, dalgalar kıyıya vuruyor, fakat sahil hâla buradaydı. Gözleri, az ötede ağlarını dğmleyen yaşlı balıkçıyı buldu. O hep buradaydı. Denizle konuşan, ona geçmişini anlatan, sırlarını okyanusun derinliklerine bırakan biriydi. Kim bilir kaç fırtına görmüştü, kaç vedaya şahit olmuştu.

Balıkçı, şule'nin kendisini izlediğini fark etti ve sandala yaslanarak usulca ona seslendi.

"Deniz ne anlatıyor sana?"

şule, kelimeleri içinde tarttı. Deniz ona gerçekten bir şey söylüyor muydu, yoksa yalnızlığı sadece kendi içinde mi duyuyordu?

"Geçmişin izlerini saklıyor mu hala o gün ki gibi," dedi.

Deniz dalgaları kıyıya çarpıyor, rüzgâr geçmişi fıslıdıyordu. Ama artık, şule dinlemeye hazır mıydı bilmiyordu.

Mehmet Alu